

Ada Brumaru – Însemnări răzlețe

(Grigore Constantinescu – 4 februarie 2014)

M-a impresionat volumul al patrulea de **Însemnări răzlețe** al Adei Brumaru, publicat de Editura Muzicală în noiembrie 2013. Au fost reunite în această carte articole, cronici muzicale, eseuri semnate în publicații precum **Actualitatea muzicală** (1990-2007) și **Cotidianul** (1994-1998) din ultimul răstimp al vieții acestei ilustre muziciene. Ne aflăm, deci în timpul marcat de multe schimbări la care Ada Brumaru a asistat urmărind tumultul istoriei românești care a adus numeroase schimbări și în viața noastră muzicală. Din această perspectivă, condeiul Adei Brumaru consemnează evenimente, destine, schimbări de atitudine, așa cum le oglindește un artist ajuns la vârsta maturității înalte.

Pentru mine, un coleg de breaslă, anii evocați în volumul al patrulea oferă și „consemnări în paralel”, cu o altă viziune, asemănătoare sau diferită. Scrisul Adei Brumaru este poate mai cu evidență supus nuanțelor, propriilor meditații asupra existenței, concluziilor asupra unor realități care au ecouri complexe sau cum spunea cândva „lumea paralelă cu lumea”. Nu pot fi consemnate toate materialele, unele sunt emoționante, precum despărțirea definitivă de Iosif Sava: „rândurile acestea, mai demult adunate, le public acum, când și-ar fi serbat o aniversare, dacă i-ar fi fost dat să trăiască...” Despre artiști ca Valentin Gheorghiu sau Dan Grigore, mărturiile de afecțiune au o poetică prețuire, mereu bine cântărită temperamental. O impresie, la lectură, este fantezia simbolurilor care sugerează conținutul pornind de la titlurile fiecărui articol. Parcă te plimbi printr-un muzeu, citind, în dreptul imaginii, subiectul fiecărui tablou. De asemenea, minuția notațiilor de cronicar adaugă timpului imaginii de film ale stagiunilor, ale festivalurilor „Enescu” sau călătoriilor în străinătate, unde muzica era principala atracție.

Pentru convorbiri i-a ales pe Cristian Mandeal, Sherban Lupu, pentru portrete pe David Ohanesian, Maria Callas, Mihaela Ursuleasa, nu mai vorbim de atenția acordată primelor audiții sau întâlnirii cu mari compozitori. În urma fiecărei lecturi, stăruie mereu acel legendar „parfum al florilor de frezia”, evocat cândva în romanele interbelice ale secolului trecut.